Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληνίζε παρακαλῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ἰουλίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 26

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΒΕΡΙΓΓΕΙΟΣ ΠΟΡΘΜΟΣ

Ἀνεχώρησε λοιπὸν τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, διευθυνομένη διὰ τοῦ Βεριγγείου Πορθμοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς Νουμάνας — τὸ ἐγγύτερον ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς σημεῖον, — ὑπὸ συνθήκας ἄρκετὰ εὐνοϊκάς. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμὺ καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ξηρά. Ἡ χιὼν εἶχε παύσῃ, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ τεφρᾶς ὁμίχλης, ὁμοιομόρφως, ὄπισθεν τοῦ πυκνοῦ πέπλου τῆς ὁποίας μόλις διέκρινες τὸν ἥλιον, διότι αἱ πλάγιαι, αἱ ἀπημβλυμέναι αὐτοῦ ἀκτῖνες, δὲν ἴσχυον νὰ τὸν διαπεράσουν. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ἀναβάσεως του, μόλις ὑψοῦτο τρεῖς ἢ τέσσαρας μοῖρας ὑπεράνω τοῦ μεσημβρινοῦ ὁρίζοντος.

Φρόνιμον μέτρον εἶχε ληφθῇ ὁμοφώνως πρὸ τῆς ἐκ Πορτ-Κλαρὰνς ἀναχωρήσεως, δηλαδὴ νὰ μὴ ὁδοιποροῦν ὅταν ἦτο σκότος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ παγωμένος πορθμὸς παρουσίαζεν εὐρέα σχίσματα, ἀρκετὰ κινδυνώδη, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ βλέπουν, διὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ σταματᾷ ἡ Εὔδρομος Οἰκία, μόλις ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐπιβατῶν ἔπαυε νὰ διακρίνῃ καθαρῶς εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων τοὐλάχιστον. Προτιμώτερον ἦτο νὰ δαπανήσουν δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ διατρέξουν τὰς εἴκοσι λεύγας τοῦ πορθμοῦ, παρὰ νὰ περιπατοῦν μὲ προφανῆ κίνδυνον εἰς τὰ στραβά, ὅταν τὸ φῶς δὲν θὰ ἦτο ἀρκετόν.

Ἡ χιών, ἡ ὁποία εἶχε πέσῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας κατὰ συνέχειαν, σχηματίσασα τάπητα πυκνότατον, ἐκρυσταλώθη ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ψύχους. Τὸ ὁμαλὸν τοῦτο στρῶμα καθίστα ὀλιγώτερον δυσχερῆ τὴν πορείαν. Ἐὰν δὲν ἐχιόνιζε πλέον, ἡ διάβασις τοῦ πορθμοῦ θὰ ἦτο πολὺ εὔκολος. Ἐν τούτοις ὑπῆρχε φόβος μήπως, εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως τῶν δύο ρευμάτων, τοῦ ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ, ὁπόθεν συγκρουόμενα ἐλάμβανον ἀντιθέτους διευθύνσεις, μήπως εἶχον ἐπισυσσωρευθῇ ὀγκώδεις πάγοι—ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ καθίστων τὴν ὁδὸν τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἀνώμαλον καὶ σκολιάν.

Εἴπομεν ὅτι ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα εἶχον λάβῃ θέσιν ἐντὸς τῆς ἁμάξης. Διὰ νὰ τὴν ἐλαφρώσουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον, οἱ ἄνδρες ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ὅλην τὴν πορείαν πεζῇ.

Κατὰ τὴν προαποφασισθεῖσαν τάξιν τῆς πορείας, ὁ Γιάννης, ὡς πρόσκοπος, ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ παρατηρῇ τὴν κατάστασιν τοῦ παγωμένου στρώματος καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὸν καλλίτερον δρόμον. Ἠδύναντο νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ μίαν πυξίδα· καὶ μολονότι δὲν τῷ ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ σημεῖα κατευθύνσεως, ἀπολύτως ἀκριβῆ, ἐν τούτοις διηυθύνετο πρὸς δυσμὰς μετ' ἀρκετῆς ἀκριβείας.

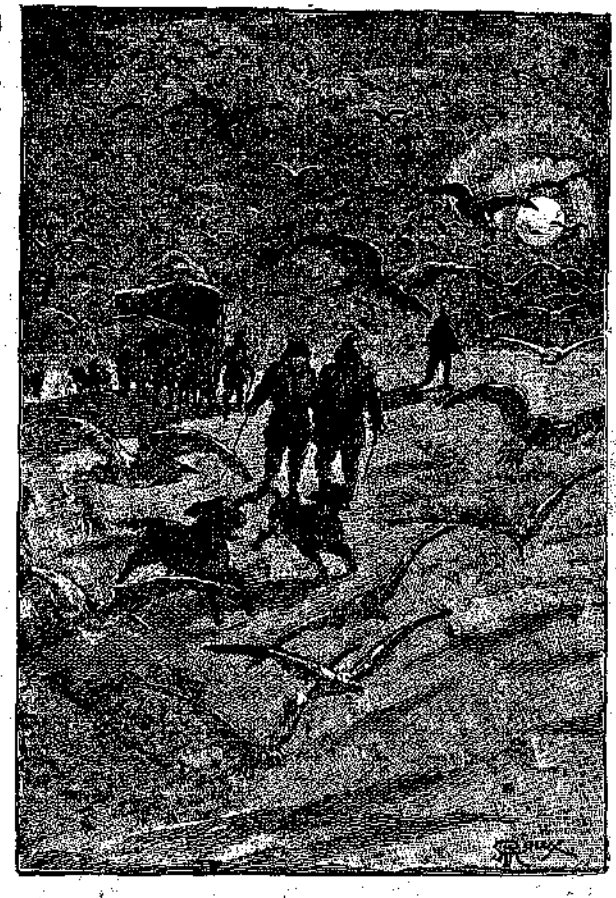

«Συχνὰ οἱ σκύλοι ἐσήκωνον χιλιάδας πταρμικάνων, κολύμβων καὶ ἄλλων πτηνῶν τῶν πολικῶν χωρῶν». (Σελ. 202, στ. α'.)

Πλησίον τοῦ Βερμοὺτ καὶ τοῦ Μονομάχου ἐβάδιζεν ὁ Μακρολέλεκας, ἕτοιμος νὰ τους ὑποστηρίξῃ ἢ νὰ τους ἀνεγείρῃ ἂν τυχὸν ἤθελον ὀλισθήσῃ. Ἀλλ' ἡ εὐστάθεια τῶν ποδῶν των εἶχε διπλασιασθῇ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ἐκείνου πεταλώματος. Ἄλλως τε ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πάγου οὐδεμίαν πρὸς τὸ παρὸν ἐπαρουσίαζεν ἀνωμαλίαν, ὥστε νὰ προσκόψουν οἱ ἵπποι.

Πλησίον τῆς ἁμάξης ἐβάδιζον συνομιλοῦντες ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ, μὲ τὰ ξύλινα δίοπτρα εἰς τὰ μάτια καὶ μὲ τὰς κουκούλας εἰς τὸ κεφάλι, ὅπως καὶ οἱ συνοδοιπόροι των.

Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ὁρίσῃ τις μίαν θέσιν εἰς τὸν μικρὸν Ἀλέκον, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν. Ἐπήγαινεν, ἤρχετο, ἐπηδοῦσεν, ἐσκίρτα ὅπως καὶ οἱ δύο σκύλοι, ὠλίσθαινεν ἐπὶ τοῦ πάγου ὡς παγοδρόμος. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ του δὲν τῷ εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ φορέσῃ τὰ ἐσκιμῶα παγοπέδιλα καὶ τοῦτό τον δυσηρέστει πολύ.

«Μὲ τὰ παγοπέδιλα, ἔλεγε, θὰ ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ κανεὶς τὸν πορθμὸν εἰς ὀλίγας ὥρας.

— Καὶ εἰς τί θὰ σου ἐχρησίμευεν αὐτό, ἀφ' οὗ τὰ ἄλογά μας δὲν ἠξεύρουν νὰ παγοδρομοῦν! ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἄμ τότε θὰ τὰ μάθω! ἀπεκρί-

νετο ὁ μικρὸς ἀστεῖος, μὲ μίαν τούμπαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ γυναῖκες ἡτοίμαζον τὸ γεῦμα καὶ ἀπὸ τὸν μικρὸν καπνοδόχον σωλῆνα τῆς ἀμάξης ἀνεδίδετο λεπτὸς καπνός, πολλὰ καλὰ οἰωνιζόμενος. Ἑρμητικῶς κλεισμέναι ἐντὸς τῶν διαμερισμάτων αὐταὶ δὲν ἠσθάνοντο τὸ ψῦχος· ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον βέβαια καὶ μὲ τοὺς ἔξω πεζούς. Τοῖς προσέφερον λοιπὸν συχνὰ κύπελλα θερμοτάτου τείου, ἀναμεμιγμένου μὲ ρωσσικὴν βότκαν (εἶδος ρακῆς) ἱκανὴν νὰ ζωογονήσῃ καὶ νεκρούς.

Ἡ τροφὴ τῶν ἵππων ἦτο ἐξησφαλισμένη χάρις εἰς τὰ δέματα τοῦ ξηροῦ χόρτου, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπρομήθευσαν οἱ Ἐσκιμῶοι τοῦ Πὸρτ-Κλαράνς καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἐξήρκουν δι' ὅλην τὴν διάβασιν τοῦ πορθμοῦ. Διὰ δὲ τὸν Βάγκραμ καὶ τὸν Μαρέγκον εἶχον ἐν ἀφθονίᾳ ἀπὸ τὸ κρέας ἐκεῖνο τοῦ ταράνδου, τὸ ὁποῖον διόλου δὲν εὕρισκον ἄσχημον.

Ἄλλως τε τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ ὅσον σπάνιον θὰ νομίζετε. Συχνὰ οἱ σκύλοι ἐσήκωναν χιλιάδας πταρμικάνων, κολύμβων καὶ ἄλλων πτηνῶν τῶν πολικῶν χωρῶν. Τὰ πτηνὰ ταῦτα, καταλλήλως παρασκευαζόμενα, ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν κάλλιστα πρὸς τροφήν· ἀλλ' ἐπειδὴ εὐτυχῶς τὸ ὀφοφυλάκιον τῆς Κορνηλίας ἦτο ἀρκετὰ πλῆρες, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ χρησιμοποιηθῶσιν τὰ τυφέκια τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ κυρίου Σεργίου, διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου ἀπὸ τὸ Πὸρτ-Κλαράνς εἰς Νουμάναν. Ἀμφίβια ὅμως, φώκας καὶ τοιαῦτα θαλασσινά, ἐξ ὧν ἀφθονοῦσιν αἱ ἀκταὶ αὗται, δὲν ἀπήντησαν οὔτε ἕν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ταξειδίου.

Μολονότι κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἦσαν ἀρκετὰ φαιδροί, οἱ ταξειδιῶται δὲν ἐβράδυνον νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἄπειρον ἐκείνην μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ θέα τῶν ἀπεράντων λευκῶν ἐκτάσεων. Περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν δὲν ἐφαίνοντο πλέον οἱ ὑψηλοὶ βράχοι τοῦ Πὸρτ-Κλαράνς, οὔτε αὗται αἱ κορυφαὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, σκεπαζόμεναι ἀπὸ τὴν ὁμίχλην. Οὐδὲν ἀντικείμενον ἦτο ὁρατὸν ἐξ ἀποστάσεως ἡμισείας λεύγης, κατὰ συνέπειαν θὰ παρήρχετο πολὺς καιρὸς διὰ νὰ διακρίνουν τὰς κορυφὰς τοῦ Ἀνατολικοῦ ἀκρωτηρίου τῆς χερσονήσου τῶν Τσουξῆς. Καὶ ὅμως αἱ κορυφαὶ αὗται θὰ ἐχρησίμευον ἐξαιρέτως εἰς τοὺς ταξειδιώτας ὡς σημεῖον κατευθύνσεως.

Τὸ νησίδριον Διομήδης, κείμενον σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ, δὲν παρουσιάζει κανὲν ὕψωμα. Ὁ ὄγκος του μόλις ὑψοῦται ὑπὲρ τὴν ἐκιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διὰ τοῦτο δὲν θὰ το διέκρινον σχεδὸν πρὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν οἱ τροχοὶ τῆς ἁμάξης θὰ ἔκριζον ἐπὶ τοῦ χαλικώδους του ἐδάφους, θραύοντες τὸ ἐπίστρωμα τῆς χιόνος. Ὁπωσδήποτε μὲ τὴν πυξίδα ἀνὰ χεῖρας, ὁ Γιάννης ἄνευ πολλοῦ κόπου διηύθυνε τὴν Ἐὐδρομὸν Οἰκίαν, ἡ ὁποῖα ἂν δὲν ἔβαινε μετὰ ταχύτητος, ἐπροχώρει ὅμως μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Καῖσαρ Κασκαμπὲλ συνωμίλουν καθ' ὁδόν, ἀνταλλάσσοντες τὰς περὶ τοῦ ταξειδίου σκέψεις των.

— Τί τα θέλετε! δύσκολο πρᾶγμα ἐπεχειρήσαμεν! ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἐννοεῖται, φίλε μου. Νὰ περάσωμεν τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν μὲ μιὰ τόσῳ βαρειὰ ἅμαξα, εἶνε ἰδέα ποὺ δὲν ἔρχεται 'ς τὸ κεφάλι τοῦ καθενός.

— Κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶμαι, κύριε Σέργιε. Δὲν θά μ' ἔμελε ἂν ἐπρόκειτο νὰ διατρέξω χιλιάδας λεύγας εἰς τὴν ξηράν· ἀλλ' αὐταὶ αἱ εἴκοσι λεῦγαι ἐπάνω εἰς μίαν παγωμένην θάλασσαν, μὲ τρομάζουν. Ἅμα περάσωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, θὰ ἠμποροῦμεν νὰ λέγωμεν ὅτι ἐτελείωσεν, ἂν ὄχι τὸ κοπιωδέστερον, τοὐλάχιστον τὸ κινδυνωδέστερον μέρος τοῦ ὅλου ταξειδίου.

— Τῷ ὄντι, ἂν μάλιστα ἡ Εὐδρομος Οἰκία πέραν τοῦ πορθμοῦ, ἠμπορέσῃ νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Σιβηρίας.

— Αὐτὸ θὰ προσπαθήσωμεν παντὶ σθένει. Γνωρίζετε τὴν χώραν, κύριε Σέργιε;

— Μόνον τὰ μεταξὺ Γιακούτσκης καὶ Ὀκχότσκης, ἐπειδὴ τὰ διῆλθον μετὰ τὴν δραπέτευσίν μου...

— Δέν μοι λέγετε, κύριε Σέργιε, δὲν ἔχετε πλέον καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὴν πατρίδα σας, ἐννοῶ ἐλευθέρως, δηλαδὴ μὲ τὴν ἄδειαν τῆς κυβερνήσεως;

— Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ δώσῃ ἀμνηστείαν ὁ Τσάρος εἰς ὅλους τοὺς πολιτικοὺς καταδίκους. Αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις θά το ἐπιτρέψουν αὐτὸ ποτέ; Ποῖος ἠξεύρει, ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ

— Καὶ ὅμως εἶνε λυπηρότατον νὰ ζῇ κανεὶς ἐν ἐξορίᾳ. Εἶνε ὡς νὰ τον διώκουν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του.

— Ἀκριβῶς... νὰ σε ἀποχωρίζουν ἀπὸ ὅσους ἀγαπᾷς... Ἀχ! πῶς ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανίδω τὸν γηραιόν μου πατέρα.

— Θά τον ἐπανίδετε, κύριε Σέργιε. Σᾶς το ὑπόσχομαι! Θὰ ὑπάγωμεν μαζὶ εἰς τὸ Πέρμον. Μήπως δὲν ἀποτελεῖτε μέλος τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ;»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΥΚΟΣ ΧΟΡΕΥΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Πρό τινων ἡμερῶν ποῦ ἀνεγίνωσκα μίαν ἀνταπόκρισιν τοῦ «Ἄστεως» ἀπὸ τοὺς Γαργαλιάνους, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Αὐτὸ εἶνε πολὺ νόστιμον· ἤθελα νὰ το ἀναγνώσουν καὶ οἱ μικροί μου φίλοι τῆς Διαπλάσεως!» Καὶ ἐπειδὴ ἠξεύρω ὅτι δὲν ἀναγινώσκετε ἐφημερίδας, — πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπαινῶ, διότι σπανίως ὠφελεῖ τοὺς μικροὺς ὅ,τι γράφεται διὰ τοὺς μεγάλους, — ἔκρινα καλὸν νὰ σας διηγηθῶ εἰς τὴν σημερινήν μου ἐπιστολὴν τὸ περιεργότατον ἐκεῖνο περιστατικόν.

Πρόκειται περὶ χορευτικῆς παννυχίδος ἑνὸς... λύκου — ναί, καὶ μὴ τρομάζετε, — λύκου πεινασμένου μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἐχόρευεν ὀκτὼ ὥρας μέσα εἰς ἕνα μύλον ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς ζουρνᾶ καὶ ἑνὸς ντραουλίου! Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ ποίας παραδόξους συνθήκας ἀπεδείχθη ὅτι μόνον τὸ πεινασμένο ἀρκοῦδι δὲν χορεύει, ὄχι ὅμως καὶ ὁ πεινασμένος λύκος;

Εἰς τὰς Τραγάνας, ὀρεινὸν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ γάμος. Τὴν παραμονὴν ἔστειλαν εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον καὶ προσεκάλεσαν δύο ντραουλιτσῆδες νὰ ἔλθουν κατὰ τὴν ἀπαράβατον συνήθειαν νὰ λαμπρύνουν τὴν ἑορτήν. Οἱ μουσικοὶ ἐδέχθησαν τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἐξεκίνησαν μὲ τὰ ὄργανά των διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς Τραγάνας. Πρὶν εἰσέλθουν ὅμως εἰς τὸ χωρίον, ἐσταμάτησαν εἰς ἕνα μύλον, ἓν τέταρτον μακρὰν τοῦ χωρίου, παρὰ τὴν μεγάλην ρευματαριὰν τῆς Λαφίνας. Ἐκεῖ ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσουν οἱ δύο ντραουλιτσῆδες καὶ τὴν πρωΐαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου θὰ ἐγίνετο ὁ γάμος. Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸν μύλον, ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τὰ ὄργανά των, — ὁ μὲν γέρω-Μῆτρος τὸ ντραοῦλί του, ὁ δὲ μικρὸς Τάσσος τὸν ζουρνᾶ του, — καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἀπεκοιμήθησαν.

Ὀλίγον μετὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸν μύλον, λύκος πεινᾶλέος διερχόμενος ἐν κεῖθεν, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἀπαρατήρητος καὶ ἤρχισε νὰ λείχῃ μὲ ἡδονὴν τὸ πάτωμα, τὸ ὁποῖον καθίστα ἀρκετὰ ὀρεκτικὸν ἡ κάτω χυμένη κόνις τοῦ ἀλεύρου. Οἱ λύκοι τῆς Τριφυλίας — προσθέτει ὁ ἀνταποκριτής, — εἶνε μὲν ὀλίγοι, ἀλλὰ τολμηροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι, εἰσέρχονται δὲ συχνὰ καὶ μέσα εἰς τὰς οἰκίας τῶν χωρικῶν μετ' ἀπιστεύτου θράσους.

Ὁ μικρὸς Τάσσος ἐξυπνᾷ καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ εἰσερχόμενον ἀπὸ τὴν θύραν, διακρίνει τὸν λύκον. Φαντασθῆτε τὸν τρόμον του! Ἐν τούτοις πλησιάζει σιγὰ-σιγὰ τὸν κοιμώμενον σύντροφόν του, τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῷ ψιθυρίζει:

— Λύκος, Μῆτρο, λύκος!

Ὁ γέρων ἐξυπνᾷ.

— Τί εἶνε, ρὲ σύ; δὲν μ' ἀφίνεις νὰ κοιμηθῶ;

— Λύκος, Μῆτρο, λύκος... ἀμάν!

Ὁ γέρων σηκόνεται σιγὰ-σιγὰ καὶ βλέπει τὸν λύκον πραγματικῶς. Δέν τα χάνει ὅμως. Ἁρπάζει τὸ ντραοῦλί του καὶ ἀρχίζει νὰ το κτυπᾷ μὲ τόσην δύναμιν καὶ μανίαν, ποῦ ὄχι λύκος, ἀλλὰ καὶ διάβολος ἠμποροῦσε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ἔντρομος ὁ λύκος ὁρμᾷ πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ ὁ φόβος τον ζαλίζει, κάμνει ἓν ἀδέξιον κίνημα, προσκόπτει κατὰ τῆς θύρας, τὴν ὠθεῖ ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἡ θύρα κλείεται... κλείουσα μέσα καὶ τὸν λύκον.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ γλέντι. Τὸ ντραοῦλι κτυπᾷ λυσσωδῶς καὶ ὁ λύκος ὀρχεῖται παρὰ τὴν θύραν εἰς μάτην ζητῶν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ μικρὸς Τάσσος κλαίει:

— Θά μας φάῃ, Μῆτρο, θά μας φάῃ!

— Τὸν ζουρνᾶ, Τάσσο μ' τὸν ζουρνᾶ ἐσύ! τῷ λέγει ὁ σύντροφός του. Καὶ ὁ μικρὸς ἁρπάζει τὸν ζουρνᾶν του καὶ ἀρχίζει νὰ συνοδεύῃ μὲ τὰς σπαρακτικὰς θρηνῳδίας τοῦ ὀργάνου του τοὺς βραντώδεις κρότους τοῦ ντραουλίου. Καὶ ὁ λύκος χορεύει ἀπὸ τὸν φόβον του ἐξαλλος, καὶ οἱ ντραουλιτσῆδες παίζουν ἀπὸ τὸν φόβον των ἐξαλλοι καὶ ἡ πρωτότυπος αὐτὴ συναυλία καὶ ὁ χορὸς παρατείνονται ἐπὶ ὀκτὼ ὅλας ὥρας, ὡς τὸ πρωΐ. Ὁλόκληρος παννυχὶς ἀμοιβαίου τρόμου καὶ ἀγωνίας. Ἀλλοίμονον ὅμως ἂν ἐκουράζοντο οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι καὶ ἔπαυον ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν τὴν τρομερὰν μουσικήν των! Ἄφοβος πλέον ὁ πεινασμένος χορευτὴς θὰ ἐπέπιπτε κατ' αὐτῶν καὶ θά τους κατεσπάραζε.

Φυσικὰ εἰς τὸ χωρίον τῆς νύμφης εἰς μάτην ἐπερίμεναν τοὺς μουσικούς. Ἐξημέρωσεν, ὅλα ἕτοιμα, ἦλθε κοντὰ μεσημέρι καὶ ἀκόμη οἱ ντραουλιτσῆδες νὰ φανοῦν! Καὶ ξεύρετε, γάμος χωρὶς ντραούλια εἶνε πρᾶγμα ποὺ δὲν γίνεται εἰς τὰ χωριά! Δι' αὐτὸ ἦσαν πολὺ θυμωμένοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τῶν μουσικῶν πού τους ἐγέλασαν. Καὶ ὅλῳ τους ἐπερίμεναν ἐν τοσούτῳ.

— Ἔρχονται! ἔρχονται! φωνάζουν ἔξαφνα κάτι παιδιὰ που ἀκούουν ἀπὸ μακρὺὰ ἀσθενῆ κρότον ντραουλίου... Περιμένουν ἀκόμη, περνᾷ μισὴ ὥρα, περνᾷ μία ὥρα, τίποτε! Καὶ οἱ κρότοι τοῦ ντραουλίου ἐξηκολούθουν νἀκούωνται, ἀπὸ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἀπόστασιν... Ἐπὶ τέλους δὲν ἐχρειάσθη καὶ πολλὴ φιλοσοφία διὰ νὰ το ἐννοήσουν: οἱ ντραουλιτσῆδες κάπου ἄλλοῦ εὗρον πλέον συμφερτικὴν ἐργασίαν καὶ ἔμειναν. Ἐξῆλθον λοιπὸν οἱ χωρικοὶ διὰ νὰ τους εὕρουν — καὶ ὅπου τους εὕρουν νὰ τους δείρουν.. Ὁδηγηθέντες ἀπὸ τοὺς ἤχους, ἔφθασαν μέχρι τοῦ μύλου. Τί διάβολο! ἐδῶ μέσα γίνεται τὸ γλέντι; εἶπον καὶ ὠθῆσαν μὲ ἀπορίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγανάκτησιν τὴν θύραν. Ὁ λύκος ἐπετάχθη μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς... ἡ μουσικὴ ἔπαυσεν ἀμέσως. Οἱ χωρικοὶ δὲν ἐνόησαν εὐθὺς τί συνέβαινε καὶ ἤρχισαν νὰ ὑβρίζουν τοὺς μουσικούς.

— Τί διάβολο, ρὲ, βαράγατε ἀῶ μέσα μοναχοί σας;

Καὶ ὁ μικρὸς Τάσσος, ὅλος φοῦρκα, δεικνύων τὸν φεύγοντα λύκον:

— Νά, γιὰ κεῖνον ἐκεῖ τὸ φουκαρᾶ τὰ βαράγαμε τζάμπα!

Καὶ ἐδόθησαν αἱ ἀναγκαῖαι ἐξηγήσεις καὶ οἱ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ λύκου ὡς ἐκ θαύματος σωθέντες ντραουλιτσῆδες, ὡδηγήθησαν ἐν κομπῇ εἰς τὸ χωρίον.

Ὁ ἀνταποκριτὴς δὲν ἀναφέρει ἄν, μετὰ τὴν φρικώδη παννυχίδα ἐκείνην, εἶχον ἀκόμη δυνάμεις νὰ βροντήσουν τὰ λαλούμενα εἰς τὸν γάμον... Τὸ τέλος ὅμως τοῦ λεβέντη λύκου ποὺ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ ντραούλια ὅλη τὴ νύχτα, τὸ γνωρίζομεν. Κουρασμένος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸν χορόν, ἔπεσεν ὁ τάλας ἔμπροσθεν ἑνὸς ἀγροφύλακος, ὁ ὁποῖος τον ἐπυροβόλησε καὶ τον ἄφησε νεκρόν.

Φαίνεται, παιδιά μου, ὅτι τιμωροῦνται πάντοτε ὅσοι — εἴτε ἄνθρωποι, εἴτε λύκοι, — εἶνε ὀκρατεῖς καὶ ἄπληστοι εἰς τὰς διασκεδάσεις των καὶ λησμονοῦν ὅτι ἐν παντὶ πᾶν μέτρον ἄριστον! Πῶς; Γελᾶτε; Κ' ἐγὼ γελῶ.

Σᾶς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κάμνει πολλὴν ζέστην. Ἡ μικρὰ Κατίνα εἶνε εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἡ μητέρα της τῆς ἔκαμε μίαν κούνιαν, ἀνάμεσα εἰς δύο δένδρα, καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω τὴν Κατίναν.

Ὦ, τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ κούνια! Ἡ Κατίνα εἶνε καταγοητευμένη. Ἀλήθεια κάμνει πολλὴν ζέστην· ἀλλὰ καθὼς κουνιέται ἐλαφρὰ-ἐλαφρά, ἕνα ἀεράκι ἐλαφρὸ τῆς δροσίζει τὸ μέτωπο καὶ παίζει μὲ τὰ ξανθά της σγουράκια. Καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἀπεπάνω σχηματίζουν πυκνὴν καὶ ἀδιαπέραστην σκιάν. Ὀλίγον παρέκει εἶνε ἕνας μικρὸς βάλτος, ἀνάμεσα σὲ λιγαριές, καὶ μέσα εἰς τὸ νερόν του κολυμβοῦν οἱ βάτραχοι καὶ φωνάζουν: — Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ! Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ!

Πῶς της ἀρέσει αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Κατίνας! Καὶ ἡ κούνια τὴν κουνεῖ γλυκά. Ἡ Κατίνα κλείει τὰ ματάκια της ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Πρόσεξε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῆς καὶ πέσῃς κάτω! τῆς λέγει ἡ μητέρα της. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάθωμαι ἐδῶ νά σε φυλάγω.

— Ἔννοια σου, μαμμά, δὲν θὰ κοιμηθῶ, λέγει ἡ Κατίνα Μπορεῖς νὰ πᾷς ὅπου θέλῃς. Δὲν θὰ κοιμηθῶ.

Ποῦ νὰ κοιμηθῇ ἡ Κατίνα, νὰ χάσῃ τέτοιαν εὐχαρίστησιν! Καὶ ἡ μητέρα της ἀπομακρύνεται καί την ἀφίνει.

Ἔξαφνα ὅμως, τί ἀστεῖον! — Τὸ νερόν που εἶνε μακρυά, πλησιάζει καὶ ἔρχεται ἴσα-ἴσα ἀποκάτω ἀπὸ τὴν κούνιαν. Ἡ Κατίνα βλέπει μίαν λίμνην ὡραίαν, μὲ κρυσταλλένιο νερὸν καὶ μὲ πλῆθος φυτὰ καὶ ἄνθη τοῦ νεροῦ. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἕνας βάτραχος τῆς ὁμιλεῖ μὲ ἀνθρωπινὴν φωνήν:

— Καλὴ μέρα, Κατινοῦλα. — Καλὴ μέρα, κύριε βάτραχε.

— Τί κάνεις; καλά; — Καλά, εὐχαριστῶ· σύ;

— Πολὺ κάλά. Τώρα τὸ καλοκαῖρι μέσα 'στὸ νερὸ εἶνε λαμπρά, Κάμνει ζέστη ἐκεῖ-ἐπάνω;

— Πρωτήτερα φυσοῦσε λιγάκι· ἀλλὰ τώρα ἄρχισα νὰ ζεσταίνωμαι.

— Τότε, πέσε λοιπὸν νὰ κάμῃς ἕνα λουτρὸ μαζί μου.

Ἡ Κατίνα δὲν περιμένει νά τῆς το ξαναποῦν. Κάμνει ἕνα πήδημα καὶ πίπτει... ἀλλὰ πίπτει πάλιν εἰς τὴν κούνιαν της!

Ἡ ὡραία λίμνη ἐχάθη ἔξαφνα καὶ οἱ βάτραχοι φωνάζουν ἀπὸ τὸν βάλτον ὅπως πρῶτα: Βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ!

Ἡ Κατίνα ὄχι μόνον ἐκοιμήθη, ἀλλὰ εἶδε καὶ ὄνειρον. Εὐτυχῶς δὲν ἔπεσεν ἀπὸ τὴν κούνιαν, καὶ ὅταν ἐγύρισε ἡ μητέρα της τὴν εὗρε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ—ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Μπάρμπα Τσάμπαρη — [Ὀνειρεύεται ὅτι ἕνας φτερωτὸς δράκοντας τὸν κυνηγᾷ νὰ τὸν φάγῃ].

Μπάρμπα Φικουλῆς. — [Ὀνειρεύεται ὅτι κινδυνεύει νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν βράχον].

Ὁ *Μικρὸς Νιόνιος.* — Βρέ !...ὁ Μπάρμπα Τσάμπαρης καὶ ὁ Μπάρμπα Φικουλῆς κοιμοῦνται 'ς τὲς δυὸ ἄκρες τοῦ πάγκου. Στάσου νὰ τους ἀμολήσω ἐγὼ τώρα τὴ χρυσόμυγά μου.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ *Μικρὸς Νιόνιος.* — [Ξεκαρδίζεται 'ς τὰ γέλια].

Ἡ *χρυσόμυγα* [Δίχμάλωτος].— Βζζζ.. βζζζ ...βζζζ...

Μπάρμπα Τσάμπαρης [Ἐξυπνῶν ἔντρομος]. Βρέ !.. ὁ δράκοντας ! Τὄνειρό μου ἀλήθευσε!

Μπάρμπα Φικουλῆς [Ὁμοίως].—Βρὲ ἀμάν! Σ τὰ ἀληθινὰ γκρεμίζομαι!...

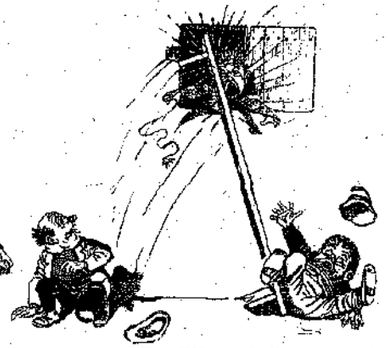

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ὁ *Μικρὸς Νιόνιος.* — [Μὲ σπασμένο κεφάλι].—Ὤωωωχ !

Μπάρμπα Τσάμπαρης.—[Ξεκαρδίζεται 'ς τὰ γέλια].

Μπάρμπα Φικουλῆς.—Καλὰ νὰ πάθῃς, ζιζάνιο !

Ἡ *χρυσόμυγα* [Ἐλευθέρα]. — Βζζζ ... Ἐγλύττωσα ἀπὸ τὰ χέριά του ! Βζζζ...

ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΛΟΓΙΚΗ

Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως» γράφει κατ' αὐτὰς ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ὀφείλοντας ἀκόμη ἑνὸς ἢ πλειόνων ἐτῶν συνδρομὰς παλαιοὺς συνδρομητάς, καὶ τους παρακαλεῖ νὰ μὴ ἀναβάλλουν ἐπὶ πλέον τὴν ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς των, διότι ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα βλέπετε μὲ πόσην τάξιν καὶ ἐπιμέλειαν ἐκδίδονται ἐφέτος.

Οἱ πλέον φιλότιμοι σπεύδουν πραγματικῶς καὶ στέλλουν τὰ ὀφειλόμενα, ἄλλοι γράφουν ὅτι μετ' ὀλίγον θά τα στείλουν. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς μὲν καὶ ἀναμένομεν τοὺς δέ. Παρ' ἑνὸς ὅμως, πολὺ παραδόξου ἀνθρώπου βεβαίως, ἐλάβομεν τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν: «Μοῦ γράφετε νὰ σας στείλω ἐπειγόντως τὰ 22 φράγκα τῆς συνδρομῆς μου τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἀλλὰ διατὶ δὲν κάμνετε ἀκόμη ὑπομονήν; (Ἀρά γε πόσων ἐτῶν ἀκόμη ὑπομονὴν θέλετε νὰ κάμωμεν; ;) Ἂν ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ 22 μου φράγκα, εὐχαρίστως νὰ σάς τα στείλω ἀμέσως· ἀλλὰ τί εἶνε 22 φράγκα ἀπέναντι τῶν χιλιάδων, αἱ ὁποῖαι σᾶς χρειάζονται διὰ τὸ ἔργον σας ;»

Ἀλλὰ σεῖς, κύριε, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶτε οὕτω, χωρὶς νὰ στέλλετε τίποτε, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως ἕως τώρα ἀπηντήσατε — τὴν αὐτὴν βεβαίως λογικὴν παραδεχόμενοι,—δὲν συλλογίζεσθε ὀλίγον ὅτι τὰ 5 φράγκα τοῦ ἑνός, τὰ 10 τοῦ ἄλλου, τὰ 15 τοῦ τρίτου, τὰ 25 τοῦ τετάρτου, τὰ 40 τοῦ πέμπτου καὶ καθεξῆς, ἀθροιζόμενα ἀποτελοῦν τὸ στρογγυλὸν ποσὸν τῶν δεκαπέντε χιλιάδων δραχμῶν (ἀριθ. 15,000) αἱ ὁποῖαι μᾶς ὀφείλονται ἀκόμη ἀπὸ παλαιοὺς συνδρομητάς ; Ἂν ὅλοι οἱ ὀφειλέται μας σκεφθοῦν ὅπως σκέπτεσθε ὑμεῖς, ἂν ὅπως ὑμεῖς μᾶς ἀπαντήσουν καὶ οἱ ἄλλοι : «*Τί θὰ κάμουν τάχα τὰ 22 μου φράγκα ;*» πῶς θὰ συνάξωμεν αὐτὰς τὰς 15 χιλιάδας ;

Καὶ ἂν ἀπεναντίας καθένας ἐφαίνετο πρόθυμος καὶ ἔσπευδε νὰ στείλῃ τὸ μικρὸν ποσὸν τῆς ὀφειλῆς του,—ὅπως πράττουν οἱ εὐάριθμοι φιλοδίκαιοι καὶ εὐσυνείδητοι,—δὲν θὰ εἴχομεν τώρα συνάξῃ τὰ χρήματά μας καὶ δὲν θὰ διευκολύνετο τὸ ἔργον μας, ἐνισχυόμενον δι' ἑνὸς τόσον σημαντικοῦ κεφαλαίου ; Διατὶ νὰ βασανιζώμεθα καὶ νὰ στενοχωρούμεθα μὲ τὴν πολὺ παράδοξον αὐτὴν λογικὴν τῶν ὀφειλετῶν μας ; Ἄλλοθεν νὰ πορισθῶμεν χρήματα διὰ τὰς τόσας ἀνάγκας τοῦ περιοδικοῦ δὲν δυνάμεθα, διότι ψυχῇ καὶ σώματι εἴμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτό· ἡ ἔκδοσις τῆς «Διαπλάσεως» ἀπορροφᾷ ὅλον μας τὸν καιρόν, ἀπασχολεῖ ὅλον μας τὸν νοῦν. Ποῦ ἀλλοῦ λοιπὸν νὰ στηρίξωμεν τὰς ἐλπίδας μας, παρὰ εἰς τὴν ἔγκαιρον πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν καὶ τὴν ταχεῖαν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων ; Καὶ τὸ ἔργον μας, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ κόπους, θυσίας, ἀγῶνας, δαπάνας,—ἔργον ὅμως, τοῦ ὁποίου ἡ χρησιμότης γενικῶς ἀνομολογεῖται,—δὲν κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ, ἂν ἡ παράδοξος αὐτὴ λογικὴ τῶν ὀφειλετῶν μας ἐξακολουθήσῃ ;

Μὴ λοιπὸν ἀναβάλλετε, σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, μὴ ἀναβάλλετε ἐπὶ πλέον τὴν ἀπότισιν τοῦ χρέους σας, ὅσοι ὀφείλετε ἀκόμη. Οἱ μικροὶ παρακαλέσατε τοὺς γονεῖς σας νὰ σπεύσουν. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ παρ' ἑνὸς ἑκάστου ὀφειλόμενον ποσόν, δι' ἡμᾶς εἶνε μέγα, διότι εἰ ὀφειλέται εἶνε πολλοί· καὶ ὅτι, ὅσον ἀφθονώτερα ἔρχονται τὰ χρήματα εἰς τὸ ταμεῖον μας, τόσον λαμπρότερα θὰ εἶνε καὶ τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως»,—λαμπρότερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ σημερινά, μὲ τὰ ὁποῖα ὅλοι, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ συνδρομηταὶ καὶ τύπος, ὅλοι εἶνε κατενθουσιασμένοι !

Λοιπὸν τὸ σύνθημα εἶνε : Μὴ ἀναβάλλετε !

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΧΩΡΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΟ

Μακρυσμένο πέρα πέρα,
Σ'τὸ βουνὸ βουνὸ
Ὅλο φῶς, γεμᾶτο ἀέρα,
Στέκει τὸ χωριό.

Καὶ 'ςτὰ βάθη μ' ἄλλα κάλλη
Στὸ γιαλὸ σκυφτὴ
Ρίχν' ἡ χώρα ἡ μεγάλη
Ἴσκιο καὶ βοή.

Τὸ χωριὸ θαρρεῖς πῶς τώρα
Φεύγει μὲ φτερά...
Καὶ σὰν κῆπος εἶνε ἡ χώρα
Ξαπλωτὸ βαρειά

Κι' ἀγναντεύονται τὰ δύο
Μὲ καϋμὸ κρυφό,
Τὸ πουλὶ καὶ τὸ θηρίο,
Χώρα καὶ χωριό.

—«Νᾶμουν χώρα σὰν ἐσένα !»
Κι' ἀπαντάει αὐτή:
—«Ἄχ ! νὰ ζοῦσα εὐλογημένα,
Ὅπως ζῇς ἐσύ !»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἕνας κουλουροπώλης— τί σας μέλει πῶς τον ἔλεγαν !—ἐπερνοῦσε κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὸν δρόμον—τί σας μέλει πῶς τον ἔλεγαν !—ποῦ ἐκατοικοῦσεν ὁ Πιστός.

Ὁ Πιστὸς ἦτο εὔμορφος σκύλος, μαλλιαρός, μαῦρος σὰν βελουδένιος, καὶ ὅπως τὰ περισσότερα σκυλιά, πολὺ ἔξυπνος.

Ὁ κουλουροπώλης ἐφώναζε μὲ μίαν παράξενην φωνήν :

— Ὡραῖα κουλουράκια ! Πάρτε ὡραῖα ζαχαρένια κουλουράκια ! Καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ἔτρεχαν μὲ τὴν πεντάρα 'ς τὸ χέρι καὶ ἀγόραζαν ὡραῖα κουλουράκια. Πῶς τὰ ἐζήλευεν ὁ καϊμένος ὁ Πιστὸς ποὺ τα ἔβλεπε !

Μίαν ἡμέραν ὁ κουλουροπώλης, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν θύραν, ὅπου ἐστέκετο καὶ τον ἐκύτταζε μέσ' 'ς τὰ μάτια ὁ Πιστός, τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα κουλουράκι.

Ὁ Πιστὸς ἐκούνησε τὴν οὐράν του, ἐγρύλλισεν ὡς νὰ ἔλεγεν «εὐχαριστῶ» καὶ ἐτραγάνισε τὸ κουλουράκι μιὰ χαρά. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι το ηὗρε πολὺ τοῦ γούστου του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἐξαναπέρασεν ὁ κουλουροπώλης, ὁ Πιστὸς ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν του, σείων ἐκ τῶν προτέρων τὴν οὐράν... Ἀλλὰ φυσικὰ ὁ κουλουροπώλης δὲν ἠμποροῦσε νὰ χαρίζῃ κάθε-μέρα τὸ ἐμπόρευμά του.

Ἔβγαλε μίαν πεντάραν ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ ἐκείνην ἔδειξεν εἰς τὸν Πιστόν.

Ὁ Πιστὸς ἐνόησε καλὰ περὶ τίνος πρόκειται καὶ τρέξας εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἀπὸ τὴν θύραν του, τὸν ἐκύτταξε μὲ πολὺ ἐκφραστικὸν τρόπον, ὡς νὰ τῳ ἔλεγε :

—Δός μου μιὰ πεντάρα, κύριε, πολύ σε παρακαλῶ !

Ὁ κύριος τοῦ ἔδωσε μίαν πεντάραν, τὴν ὁποίαν ἐπῆρε εἰς τὸ στόμα του ὁ Πιστὸς καὶ την ἔφερεν εἰς τὸν κουλουροπώλην. Καὶ αὐτὸς εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔδωσε ἕνα κουλουράκι.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κάθε φορὰν ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ κουλουροπώλης, ὁ Πιστὸς ἐγύρευεν ἀπὸ τὸν κύριόν του μίαν πεντάραν, τὴν ἔτ διδεν εἰς τὸν κουλουροπώλην καὶ ἔτρωγε τὸ κουλουράκι του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μὲν Πιστὸς ἔλαβε μίαν στοιχειώδη ἰδέαν περὶ τοῦ ἐμπορίου, ἡ ὁποία ὑποθέτω ὅτι θά τῳ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ζωήν του· ὁ δὲ κουλουροπώλης, διὰ νὰ φανῇ μίαν ἡμέραν καλός, ἀπέκτησεν ἀκόμη ἕνα καλὸν πελάτην.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Μίαν φορὰν ἦσαν δύο ἀδελφοί. Ὁ εἷς ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε λαμπρὰν θέσιν εἰς τὸ Παλάτι· ὁ ἄλλος ἦτο πτωχὸς καὶ ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας του.

Καὶ εἶπεν ὁ πλούσιος πρὸς τὸν πτωχόν :

— Διατί δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ εἰς τὸ παλάτι νὰ ὑπηρετῇς τὸν βασιλέα καὶ νὰ φήσῃς αὐτὴν τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν που κάμνεις ;

Καὶ ἀπήντησεν ὁ πτωχὸς πρὸς τὸν πλούσιον.

— *Καὶ σὺ διατὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ ἐργασθῇς μαζί μου, ἀλλὰ προτιμᾷς νὰ εἶσαι δοῦλος καὶ ὑποτελής* ; Οἱ σοφοὶ λέγουν ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ κάθηται κανεὶς καὶ νὰ τρώγῃ ἰδικόν του ψωμί, παρὰ νὰ στέκεται ὄρθιος, μὲ χρυσᾶ φορέματα, διὰ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἄλλους. Καλλίτερα νὰ κοπιάζῃ τὸ χέρι σου ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, παρὰ νὰναπαύεται εἰς τὸ στῆθός σου, ὅταν ὑποκλίνεσαι ἐνώπιον τοῦ Αὐθέντου. Ἡ ζωή, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσες ἀλλέως νὰ πολαμβάνῃς, ἔχει δι' ἐσὲ διηνεκεῖς φροντίδας καὶ ἀγωνίας. Πῶς θὰ ζήσω αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι ; —τί θὰ φορέσω αὐτὸν τὸν χειμῶνα ; — Δυστυχὴς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν συλλογίζεται παρὰ μόνον τὴν κοιλίαν του ! Νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος καὶ μ' ἕνα κομμάτι ξηρὸ ψωμί—φθάνει νὰ μὴν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κύπτῃς ἐνώπιον οὐδενός !

[Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ **Σαᾶδῆ**]

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Σ' τὸ βράχο ἡ μάνα κάθεται τοῦ ναύτη
κι' ἄγριος καϋμὸς 'ς τὰ στήθη της ἀνάφτει
καὶ ἡ καρδιά της δυνατὰ κτυπᾷ,

Τὴ θάλασσα ὅταν βλέπῃ νὰ ἀφρίζῃ
τοῦ καϊκιοῦ τῆς πλεῦρες νὰ γεμίζῃ
κ' ἀπάνω του μὲ λύσσα νὰ ξεσπᾷ.

Πόνος πικρὸς τὰ στήθη της βαραίνει,
σὰν βλέπῃ τὸ παιδί της ἡ καϊμένη
νὰ παίζῃ μὲ τὸ κῦμα τὸ τρελλό.

Καὶ μέσα 'ς τὴ βοὴ καὶ 'ς τὴν ἀντάρα
ἀκούετ' ἡ φωνή της μὲ λαχτάρα :
«παιδί μου ἀγαπημένο, 'ς τὸ καλό ! »

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 198)

— Ἔφυγε, ἀγάπη μου, ἔλεγεν ἡ λαίδη Ἔνσορτ πρὸς τὴν Λουκίαν, θλίβουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της· πάει, ἔφυγε. Σοῦ πέρασε, παιδάκι μου ; Εἶσαι τώρα καλά; Τὸ καϊμένο μου! Μα τί κακοκαθρεμμένο παιδί! Ἂν ἐννοῇ νὰ σου ὁμιλῇ γιὰ ποντίκια καὶ γιὰ τέτοιες ἀηδίες, ἔννοια σου καὶ θὰ 'πῶ εἰς τὸ θεῖό σου νὰ μὴ τον ξαναφέρῃ πειὰ 'ς τὴ σάλα. Μιλοῦν ποτὲ γιὰ ποντίκια σὲ ἀνθρώπους καθὼς πρέπει, σὲ ἀνθρώπους ντιστεγκέ ;

Ἐπρόσθεσε δὲ κατόπιν, ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν :

— Ἀλλὰ τί νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ ἕνα τέτοιο βρωμόπαιδο τοῦ δρόμου; Αὐτὰ καὶ χειρότερα ἐπερίμενα... Ἂς εἶνε, ἂς προσέχω τώρα νὰ μή τον πλησιάζῃ πολὺ ἡ Λουκία.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔφθασε παρὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του,

— Μαμμά, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Ἔνσβορτ, δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω τίποτα. Θέλει ἢ δὲν θέλει νὰ ἰδῇ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ;

— Δὲν θέλει νὰ τα ἰδῇ, ὄχι, παιδί μου, δὲν θέλει, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἔνσβορτ. Φοβεῖται τὰ ποντίκια καὶ θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μή της ὁμιλήσῃς πλέον περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΕΙΣ ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΗΣ

Πρωΐαν τινά, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀξιξίν του, ὁ κύριος Ἔνσβορτ, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ν' ἀποτελειώσῃ ἕνα πίνακα, τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ στείλῃ εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν. Ἡ ὡραιοτάτη ἐκείνη εἰκὼν παρίστανε τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Δέαν, ὅπως τους εἶχεν ἴδῃ τὴν πρώτην φορὰν ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ.

Κατὰ τὴν γνώμην του οὐδέποτε εἶχε ζωγραφίσῃ καλλιτέραν εἰκόνα καὶ δι' αὐτὸ μὲ ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενεν ἕνα τεχνοκρίτην, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ την ἴδῃ. Τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ὑψηλός τις ἀνήρ, μελαγχροινός, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, μὲ ὅλον τὸ θάρρος οἰκογενειακοῦ φίλου.

Ὁ κύριος Ἔνσβορτ ἐστράφη καὶ ὡς ἐκράτει μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὴν πυξίδα καὶ τὸν χρωστῆρά του, ἔτεινε τὴν ἄλλην πρὸς τὸν ἐπισκέπτην.

— Καλὴ μέρα, ἀγαπητέ μου Δετράβα, τῷ εἶπε· σ' ἐπερίμενα· κάθησε, σὲ παρακαλῶ, καὶ εἰπέ μου πῶς σου φαίνεται αὐτὴ ἡ εἰκών.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ καλή, ἀπήντησεν ὁ ἐπισκέπτης μὲ ξενίζουσαν προφοράν, ἀποθέσας τὸν πῖλόν του καὶ τὸ ραβδίον του ἐπὶ τῆς τραπέζης. Πάρα πολὺ καλή, θαυμασία! ἐξηκολούθησε, πλησιάζων καὶ παρατηρῶν, ὄπισθεν τοῦ ζωγράφου, τὴν εἰκόνα του μετὰ προσοχῆς. Καὶ ὑπὸ ἔποψιν συνθέσεως, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐκτελέσεως ἐπέτυχες πολύ. Αἱ στάσεις εἶνε φυσικώτατα, ὁ χρωματισμὸς ἄφογος, τὸ θέμα πολὺ ἐνδιαφέρον, πολὺ γραφικόν. Εἶνε θαυμασία εἰκών, σοῦ λέγω, θαυμασία. Ποῦ ἐπέτυχες τόσον εὔμορφα μοντέλα;

— Ποῦ ἀλλοῦ ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς τέτοια πράγματα, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος μειδιῶν, παρὰ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην;

— Ἤσουν ἐκεῖ τὸν περασμένο χειμῶνα, νομίζω;

— Ναί· ἐπῆγα διὰ νὰ μείνω ὀλίγας ἑβδομάδας καὶ ἔμεινα σωστοὺς ἓξ μῆνας!

— Σοῦ ἀρέσει ὁ τόπος;

— Πάρα πολὺ παλαιὰ πόλις, ἥσυχη, εὔμορφη, μὲ δικόν της ρυθμόν, μὲ δικόν της χρῶμα· δι' ἕνα ζωγράφον εἶνε πηγὴ ἀνεξάντλητος ἐμπνεύσεων.

— Ἤθελα πολὺ νὰ ὑπάγω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ φίλος τοῦ κυρίου Ἔνσβορτ καὶ μάλιστα πρέπει νὰ ὑπάγω. Ἔχω ἐκεῖ μίαν ἰδιοκτησίαν. Ἕνας ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μας εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ εἶχε κάμῃ μάλιστα, καθὼς μοῦ εἶπαν, καὶ μεγάλην περιουσίαν. Ἀλλὰ τὴν ἔχασε σχεδὸν ὅλην κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου. Δὲν ἄφησε κανένα κληρονόμον καὶ τὰ λείψανα τῆς περιουσίας του περιῆλθον εἰς ἐμέ. Δὲν κατώρθωσα ἕως τώρα νὰ πωλήσω τὸ κτῆμα ἐκεῖνο καὶ μᾶλλον ζημίαν μοῦ ἔδωσε παρὰ ὠφέλειαν. Καμμίαν ἡμέραν λοιπὸν θὰ ἀποφασίσω νὰ ὑπάγω, διὰ νὰ κανονίσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Νὰ πᾷς, θὰ σ' ἀρέσῃ πολὺ ἡ Νέα Ὀρλεάνη.

— Ἔφερες τίποτε ἀξιοπερίεργον ἀπὸ ἐκεῖ; Ἤκουσα ὅτι παρουσιάζονται συχνὰ λάμπραι εὐκαιρίαι· ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ παλαιὰ ἔπιπλα, παλαιὰς εἰκόνας.

— Πραγματικῶς. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, ἠγόρασα αὐτὸ τὸ παλαιὸν γραφεῖον καὶ αὐτὴν τὴν παλαιὰν πολυθρόνα. Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ τὰ γόρασω; (καὶ ὁ καλλιτέχνης ἔδειξε εἰς τὸν φίλον του τὰ ἔπιπλα, περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλει). Ἀλλὰ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ἐξηκολούθησε, δὲν εὑρίσκει κανεὶς μόνον ἀρχαιότητας. Ἰδὲς ἐδῶ, πῶς σου φαίνεται αὐτὸ τὸ κήρινον ἀγαλματάκι; Δὲν εἶνε θαυμάσιον;

Καὶ ἀνοίξας τὸ γραφεῖον του, ἐξήγαγε τὸν Κουασιμόδον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴν Δέαν, καὶ τον ἐτοποθέτησεν ἐπὶ μικροῦ περιστρεφομένου βάθρου, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ τον παρατηρήσῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ὄψεις.

Ὁ κύριος Δετράβας ἐξήτασε σιωπηλῶς τὸ ἀγαλμάτιον ἐπί τινας στιγμάς.

— Ὅσῳ σκέπτομαι, εἶπε τέλος ὁ Δετράβας, λύων τὴν σιωπήν, τόσον πείθομαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἄγαλμα εἶνε ὁ ἀδελφός μου. Εἶνε δέκα χρόνια ποὺ ἔχω νὰ τον ἴδω καὶ τώρα δὲν εἰξεύρω τί γίνεται. Εἶχε πολὺ ἰδιόρρυθμον χαρακτῆρα, ἦτο ὀνειροπόλου φύσεως, καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐδείκνυε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν γλυπτικήν. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ τον κάμῃ γλύπτην, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶχεν ἀρκετὴν θέλησιν καὶ δύναμιν χαρακτῆρος ὥστε νὰκολουθήσῃ συνεχεῖς καὶ πλήρεις καλλιτεχνικὰς σπουδάς. Ἔπειτά του ἔλειπε καὶ ἡ φιλοδοξία καὶ ἐπροτίμησε τὸν κλάδον ἐκεῖνον τῆς τέχνης, ὅπου χωρὶς πολὺν κόπον ἠδύνατο νὰναδειχθῇ. Ἀλλ' ἐτελειοποιήθη τόσον εἰς τὸ σχέδιον καὶ εἰς τὴν κηροπλαστικήν, ὥστε ὀλίγοι καλλιτέχναι δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς αὐτόν. Ὅταν ἦτο εἰκοσιενὸς ἔτους ἐνυμφεύθη τὴν διδασκάλισσαν τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐκ τούτου προέκυψεν οἰκογενειακὴ ἔρις. Μίαν ἡμέραν λοιπόν, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ κανένα, χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ ἐσκόπευε νὰ ἐγκατασταθῇ, ἔφυγε διὰ τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ ἀπὸ τότε ἐχάσαμεν τὰ ἴχνη του. Ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἐμαλάχθη, ἐπροσπάθησε νὰνακαλύψῃ τὸ καταφύγιόν του· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε. Καὶ ἐγὼ ἀφότου ἐγκατεστάθην εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, δὲν ἐφείσθην οὔτε χρόνου, οὔτε κόπου, διὰ νὰ τον εὕρω. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἕως σήμερα δὲν ἐπέτυχα τίποτε. Ἐλπίζω ὅμως, — προσέθεσε δεικνύων τὸν Κουασιμόδον, — ὅτι αὐτὸ τὸ ἄγαλμα θὰ με ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

— Ὦ, βεβαίως· εἶπεν ὁ κ. Ἔνσβορτ. Δέν μου μένει ἀμφιβολία ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Δέας εἶνε ὁ ἀδελφός σου. . . .

— Καὶ μου λέγεις ὅτι εἶνε πτωχὸς ὁ δυστυχὴς ἔ; ἐνῷ ἐγὼ δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, εἶπεν ὁ κύριος Δετράβας. Ἄ, Ἄ, πρέπει νὰ σπεύσω νὰ τον εὕρω! Ἠμπορεῖς νὰ μου δώσῃς μερικὰς πληροφορίας;

— Κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλερέ τὸν ἀριθμὸν δὲν τον εἰξεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ εἶνε εὔκολον νὰ εὕρῃς τὸ σπίτι. Μία ἀγαθὴ μαύρη, ὀνομαζομένη Κελίνα, θὰ σε βοηθήσῃ εἰς τὰς ἐρεύνας σου, ἔπειτα πολὺ πιθανὸν νὰ ἴδῃς μαζί της καὶ τὴν Δέαν.

Καὶ τῷ ὑπέδειξέ τότε τὸ μέρος, ὅπου ἡ Κελίνα εἶχε τὸ ὑπαίθριον μαγαζάκι της.

Ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας τὰς κατέγραψεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του ὁ κύριος Δετράβας καὶ κατόπιν ἐξήτασε τὴν εἰκόνα τῆς Δέας, μὲ μεγαλήτερον ἀκόμη ἐνδιαφέρον, ὀφειλόμενον εἰς ὅσα εἶχε ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου.

— Πολὺ εὔμορφο κοριτσάκι, εἶπε. Τὸ καϊμένο! Πόσον θὰ ὑποφέρῃ! Ἂν την εὕρω καὶ εἶνε πράγματι θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, θά της ἐξασφαλίσω καὶ τὸ μέλλον της. Τί εἶνε καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη! Ἐνῷ ἐσκεπτόμην νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Παρίσι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, τώρα θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ φύγω. Χαῖρε, ἀγαπητέ μου. Ἐλπίζω πολὺ ὅτι τὸ ταξεῖδί μου δὲν θὰ γίνῃ ἐπὶ ματαίῳ...

— Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν, φίλε μου· ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἔνσβορτ. Χαῖρε καὶ καλὴν ἐντάμωσιν. Ἂν τυχὸν μείνῃς εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἕως τὸν χειμῶνα, πολὺ πιθανὸν νὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ. Διότι, ἂν δέν μας ἐμποδίσῃ τίποτε, θὰ εἴμεθα ἐκεῖ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἀνθίζουν οἱ ἴασμοι καὶ αἱ πορτοκαλέαι...

— Δὲν εἰξεύρω· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ συναντηθῶμεν ὑπὸ τὰς ἀνθισμένας πορτοκαλέας που λέγεις. Λοιπὸν καὶ πάλιν, καλὴν ἐντάμωσιν!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νομάρχου, οἱ δύο του υἱοὶ εἶχον προσκαλέσῃ μερικοὺς συμμαθητάς των νὰ συνδιασκεδάσωσιν. Ὁ ὅμιλος τῶν παιδίων ἦτο φαιδρότατος. Συνωμίλουν εὐφυολογοῦντες εἰς βάρος ἑνὸς ἄλλου συναδέλφου των, μὴ διακρινομένου ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ καταστάντος περιῳήμου διὰ τὰς κουφοκεφαλικάς του ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐξετάσεις.

— Εἶνε τόσον βλάξ, εἶπεν ὁ μικρὸς Γεώργος, ὥστε μίαν φορὰν ἐμπρός μου τὸν ἠρώτησαν «Οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον εἶχον πατέρα;» καὶ ἀπήντησε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα, φαντασθῆτε, ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο γρῦ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν!

Τὰ παιδία ἐγέλασαν πολύ. Μόνον ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, — ὁ μικρότερος ἀπ' ὅλους, — δὲν εὗρε τὸ πρᾶγμα πολὺ ἀστεῖον.

— Καὶ διατί τάχα; εἶπε. Αὐτὸ δὲν φανερόνει βλακείαν. Ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ το ξέχασε. Νά, π.χ. ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἂν μ' ἐρωτήσετε, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ σας 'πῶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον εἶχον πατέρα.

Τὰ παιδία ἐκυττάχθησαν ἔκπληκτα.

— Ἀστειεύσαι, Ἀνδρέα;

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου· σᾶς ὁμιλῶ μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα· δὲν το ἐνθυμοῦμαι, κύριοι, δὲν το ἐνθυμοῦμαι. Ἤ, εἶν' αὐτὸ καμμιὰ ντροπή;

Τὰ παιδία ἔσκασαν πλέον τὰ γέλια.

— Μὰ γιατί γελᾶτε; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀνδρέας. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐξεύρω ἀπέξω τὴν γενεαλογίαν ὅλων τῶν προσώπων τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας;

— Γιὰ πρόσεξε καλλίτερα, Ἀνδρέα, εἶπεν ὁ Γεώργος. Φαίνεται ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶσαι σκοτισμένος. Δὲν χρειάζεται ἐδῶ μνήμη καὶ γνῶσις. Γιὰ πρόσεξε; ποῖος ἦτο ὁ πατὴρ τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου;

Ὁ Ἀνδρέας ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ἐξεύρω, σᾶς εἶπα.

— Μὰ καλά· Ὑπόθεσε ὅτι σ' ἐρωτοῦμε: Τὰ παιδιὰ τοῦ Νομάρχη ποῖον ἔχουν πατέρα;

— Ὤ, αὐτό το ξεύρω... Τὸν Νομάρχη!

— Ἔ, τὸ ἴδιο εἶνε.

— Μπᾶ! καὶ δὲν το ἤξευρα...

— Λοιπόν: οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ποῖον εἶχον πατέρα;

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας θριαμβευτικῶς:

— Τὸν Νομάρχη!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ σκῆπτρα τοῦ Κουφοκεφαλάκη ἀφηρέθησαν ἀπὸ τοῦ ἀπόντος συμμαθητοῦ καὶ ἐδόθησαν μετὰ βοῆς καὶ γελώτων εἰς τὸν μικρὸν Ἀνδρέαν.

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *μητέρα*. — Γιατί, Τοτό, δὲν θέλεις νὰ πᾷς σήμερα 'στὴ θεία σου;

Ὁ *Τοτός*. — Ἐτελείωσε, μαμμά, τὸ βάζο μὲ τὸ γλυκὸ καὶ τὰ κουλουράκια. Ὅταν θὰ ἐκαλάμῃ θὰ πάω πάλι.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τικ-Τάκ.

* * *

Ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ Νίκου τῷ ἔφερεν ἐν ὡραῖον γλύκισμα καὶ ὁ Νίκος θέλει νὰ το φάγῃ ἀμέσως, ἂν καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχε φάγῃ ἓν ἄλλο.

— Μά, Νίκο, λέγει ἡ μητέρα, δὲν εἰμπορεῖς νὰ το φᾶς αὔριο;

— Μὰ δὲν ξεύρεις, μαμμά, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος, ὅτι τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Αὐτὰ ποὺ σου ἔγραψε τελευταίως ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* — μοῦ γράφει πάλιν ὁ *Ἀλάσμος Ἄδοσμον*, — εἶνε ἀληθινόν· ναί, τὸ εἶπα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶδα οὔτε *Λέτε* Μαρίδας ἐκείνη τὴ βραδυά. Περίεργον πρᾶγμα! Μήπως μὲ ἤκουσεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν; διότι ἴσα-ἴσα παρὰ θίν' ἀλὸς ἦτο στημένον τὸ τραπέζι μας. Ποία νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ τρομερὰ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*; Ἂς μοῦ 'πῇ τὸνομά της καὶ ὑπόσχομαι νὰ μή την φάγω. — Εἰς ὅσους ἐζήτησαν τὸ ἀληθές μου ὄνομα καὶ καλά, εἶπε διὰ νὰ ἡσυχάσω τελοσπάντων, ὅτι ὀνομάζομαι *Ἀνθρωποφάγος*».

Κ' ἐγὼ θὰ ἐπετοῦσα ἀπὸ τὴν χαράν μου, ἀγαπητὲ *Β.θ.ς*, ἂν ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύσω τὸ διήγημά σου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε γραμμένον ὅπως θὰ το ἤθελα. Πολλὴ σοβαρότης, τραγικότης δύναμαι νὰ εἴπω, διὰ τόσον εὐτράπελον καὶ χαριτωμένον θέμα.

Δὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριόν σου, καλόν μου *Ῥόδον τῆς Ἄνδρου*, ('Εγκρίνω, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμόν σου). Ἐλπίζω δὲ νὰ μου γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ μου στέλλῃς ὅτι μοῦ ὑπόσχεσαι.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαριστησιν ἐδιάβασα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, *Δάφνη*. Τί καλὰ τώρα ποῦ εἶνε διακοπαὶ καὶ εἰμπορεῖν οἱ φίλοι μου νὰ μου γράφουν τόσα πολλὰ καὶ ὡραῖα! Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς θερμοὺς λόγους καὶ περιμένω τὰς νέας συστάσεις, τὸ ἐπιμύθιον, τὸ διήγημα καὶ ὅλα.

Τῆς *Ἐλληνίδος Καλλιτεχνίδος* ἡ *Δάφνη* ζητεῖ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἢ τουλάχιστον τὰ ἀρχικὰ καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς. Ἐπίσης καὶ τοῦ *Καλλασμοῦ Κόσμου*. Ἔχει δὲ μίαν γάταν κάτασπρην ὁ ὁποία ὀνομάζεται Λ ε υ κ ὴ καὶ ἀσπάζεται τὸ ἄλλο ἄκρον, τὴν Πίσσαν μου.

Ὁ ἐνθουσιώδης *Δὸν Κιχώτης* γράφει μίαν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀνανίαν καὶ τῷ λέγει ὅτι εἶνε ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν Π ε ρ ί ε ρ γ ο ν Ῥ ε μ β α σ μ ὸ ν του, τὸν ἐξηγεῖ δὲ ὡς ἑξῆς: «Αὐτὴ ἡ συγχρώτισις τῶν παραδόξων καὶ ἀνυμβιβάστων ὄντων εἶνε ἡ Β' Κυριακὴ τῆς «Διαπλάσεως», ὅλα αὐτὰ τὰ ἄνθη, τὰ ἀτενά, τὰ ζῶα, οἱ ἥρωες κτλ. (τὰ ψευδώνυμα ὁνλαδὴ τῶν συνδρομητῶν) θὰ παρακαθήσουν διὰ τῶν ἐπιστολῶν των εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως ὡς ἀδελφοί». Καὶ ὅμως, *Δὸν Κιχώτη*, δὲν πρόκειται περὶ τῆς Β' Κυριακῆς. Ὁ ρεμβασμός του ἦτο συνέπεια νέας καὶ σπουδαίας καινοτομίας, τὴν ὁποίαν ἔχω κατὰ νοῦν καὶ περὶ τῆς ὁποίας τῷ εἶχα ὁμιλήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ νέα μου αὕτη καινοτομία θὰ φέρῃ πολὺ πλέον μεγάλην καὶ πραγματικὴν συγχώρτισιν καὶ ἀδελφοποίησιν τῶν συνδρομητῶν μου. Ἔχε ὑπομονὴν· δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σας εἴπω ἀκόμη τίποτε. Τοῦτο μόνον σᾶς λέγω, ὅτι εἰς τὸν Ἀνανίαν, εἰς τὸν ὁποῖον σᾶς λέγω, ἀνεκοίνωσα τὴν μελετωμένην καινοτομίαν μου, τόσην ἐντύπωσιν ἔκαμεν, ὥστε ἀπὸ τότε δλονὲν αὐτὴν ὀνειρεύεται καὶ γράφει τοὺς περιφήμους του ρεμβασμοὺς ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δημοσιευθεὶς ἦτο ὁ πρῶτος, θὰ δημοσιεύσω δὲ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἔχει δίκαιον ἡ μαμμά σου, *Ἀνεμώνη* πρέπει νὰ πάρῃς καὶ τὸ δίπλωμά σου, «ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις κόσμον, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις καταφυγήν». Θὰ εἴπῃς εἰς τὴν *Μαρουσώτισσαν* ὅτι εἰς τὸ Σχολεῖον δὲν ἔκαμνες γυμναστικήν, διότι τὸν χειμῶνα εἶχες ἀσθενήσῃ, καὶ ὅτι ζητεῖς τὸ ὄνομά της. Θὰ εἴπῃς ἐπίσης εἰς τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα* ὅτι την γνωρίζεις καὶ σὺ καὶ ὅτι την ἀσπάζεσαι καὶ ὅτι ζητεῖς τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀνδρείου Ἠπειρώτου* ὡς καὶ τὸ τοῦ *Ἀκαμάτου Ποδηλάτου*. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

Εἰς τὸν κ. Παπαδόπουλον, *Ἐλικωνιὰς Παρθένε*, εἶπα ὅλ' αὐτὰ καὶ σε εὐχαριστεῖ πολύ. Ἀλήθεια λοιπὸν θὰ την ἔδερνες καὶ σὺ τὴν Ἰουλίαν; Κακὰ θὰ ἔκαμνες! Μοῦ ζητεῖς τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα, διὰ νὰ μή της ξαναμιλήσῃς. Εἶνε ὁλως διόλου παριτόν· ἀρκεῖ νὰκοστρέφεσαι οἱανδήποτε συναντᾷς μὲ τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Ἰουλίας. Καὶ εἶνε ἄρά γε ὀλίγαι αἱ τοιαῦται εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν; Ὡς πρὸς τὸν Ἀνανίαν, σοῦ λέγω ὅτι δὲν σε παρέλειψε ἀπὸ τὸν Ῥ ε μ β α σ μ ὸ ν ἐκ προθέσεως. Ἤτο δυνατὸν νὰ περιλάβῃ ὁ δυστυχὴς τόσας ἑκατοντάδας ψευδωνύμων; Ἐς ἄλλοτε λοιπόν.

Διὰ ποῖον λόγον θέλεις νὰλλάξῃς, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον; Ἐπιθυμῶ νὰ κρατοῦν τὰ ψευδώνυμά των οἱ φίλοι μου ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον καιρὸν καὶ νὰ μή τὰλλάξουν παρὰ μόνον κ α τ' ἀ ν ά γ κ η ν. Ὑπάρχει καμμία τοιαύτη ἀνάγκη, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου;

Ὄχι, δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ Ἀττικὴ Νύξ, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*. Μοῦ ἤρεσε τὸ γ ε ω γ ρ α φ ι κ ὸ γ ρ ά μ μ α, ἡ νέα πνευματικὴ ἄσκησις, ἀλλὰ πρέπει νὰ το τελειοποιήσῃς.

Εἶδες τώρα, ἀγαπητὸν *Μαρτεῖον* τῆς Δωδώνης, ὅτι εἶχες ἄδικον νὰ παραπονῆσαι; Ποῖος πάλιν εἶνε ὁ ἀσεβὴς αὐτὸς κύριος ποὺ σοῦ εἶπε, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν σου, ὅτι σε μισεῖ ὁ Ἀνανίας; Μὰ εἶνε δυνατὸν αὐτὸ ποτέ;.. Κανὲν ἐκ τῶν τριῶν νέων ψευδωνύμων δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ, καθὼς διὰ χωριστὸν λόγον. Ὥστε στεῖλέ μου κανὲν ἄλλο.

Εὖγε, *Ἀνδρεῖε Ἠπειρῶτα*, πολὺ μοῦ ἤρεσαν αἱ πρῶται μουσικαί σου συνθέσεις. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ γένῃς κάλλιστος μελοποιός. Ἀλλὰ καὶ σὺ βλέπω ἔχεις παράπονα. Διὰ νὰ δημοσιευθῇ κάτι τι πρέπει α') νὰ εἶνε καλόν, β') νὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλος στιγμή, γ') νὰ μὴ τὸ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε· ὥστε πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν.

Στεῖλέ μου πάλιν τὰ ψευδώνυμα, *Χρυσῆ Ἀμμουδιά*, διότι ἔχασα τὴν πρώτην σημείωσιν. Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Ὀμηρειάδα* ὅτι δυστυχῶς δὲν εἰμπορεῖς νὰ της εἴπῃς τὸ ὄνομά σου.

Ναί, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, *Κυανόλευκε Κρῖνε*, καὶ σε ἀσπάζομαι. Εἶχα λάβῃ καὶ τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς περιπαθεῖς στίχους. *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις*. Θὰ εἴπω ὅτι ἀσπάζεσαι τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν*, τὴν *Ὀμηρειάδα*, τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν χαριτωμένην *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*, μὲ τὴν ὁποίαν εἶσαι τόσον ἐνθουσιασμένη.

Σοῦ εὔχομαι λαμπρὰν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*, καὶ περιμένω τἀποτελέσματα.

Ἀπὸ ἔνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις* εἰς τοὺς φίλους της: *Γόρδιον*, *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, *Κοραῆν*, *Τὶκ-Τὰκ* (τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὰς λύσεις καὶ ἂς ἡσυχάσῃ) *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸν ζητηθέντα τόμον) Μαρίαν Δ. Μεταξᾶ (πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸ «Παιδικὸν Θέατρον»· *Ἕσπερον*, *Παγωμένον Ὠκεανόν*, *Βασίλισσαν Ταϊτοῦ*, *Συριακὴν Σφίγγα* καὶ τὴν ἀδελφήν της, *Καλὸν Γείτονα* (τὸ ὁποῖος ἐλπίζω νὰ μου γράψῃ προσεχῶς περισσότερα) *Πρωϊκὴν Πάργαν*, (τῆς ὁποίας περιμένω ἀκόμη ἐπιστολήν), *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, κλπ.κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Αὐγούστου 1896

544. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου καὶ πρόθεσις τὸ ἄλλο
Ζῷον τι δὲ τὸ σύνολον ἄγριον καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀστεοκλήνου Κρόνου.

545. Στοιχειόγριφος

Δὲν θά με λύσῃς, ἂν πολὺ ἀπὸ ἐμὲ σοῦ λείπῃ.
Ἂν θέλῃς, ἄλλην κεφαλὴν βάλε μου καὶ θὰ γίνω πολὺ πτωχὸν τετράποδον τῷ πνεύματι. Τί λύπη! καὶ σὲ πτωχὸν τῷ πνεύματι, ἂν λείψω σὲ ἀφίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

546. Πυραμίς.

\+ Ναντίκατασταθῶσιν
. + . οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
. . + . . μάτων, ὥστε νὰ ἀγι-
. . . + . . . νώσκεται τὸ ὄνομα
. . . . + ... κράτους τῆς Εὐρώπης·
. . . . . + ... αἱ δὲ ἑκτὸς στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νἀποτελῶσιν Ἑλληνικὴν πόλιν, αἱ ἄνωθι ἐξ Ἀμερικανικὸν κράτος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ἔντομον, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο θεὸν ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος τοῦ Σουλίου

547. Ἀπροσδόκητον.

Πότε δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ὕδωρ μὲ τὸ κόσκινον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου

548-551. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματο. ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε συλλαβῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, παριστῶσαι τέσσαρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος: Μαῖα, οἶμαι, ἀκμαία, Ἐνετία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τὰκ

552-554. Περιφράσεις

Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα ὀνόματα;

1, Ὁ κῆρυξ τῆς ἀνοίξεως. — 2, Ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας.— 3, Ἡ δεκάτη Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου

555. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἓξ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑρμητοῦ, τὰ δὲ δεύτερα μουσικοῦ ὀργάνου.

1. Θεὸς τῆς μυθολογίας, 2, Μέτρον μήκους. 3, Ὀπωρικόν. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

556. Γρίφος

Μὴ δ' ἐν ἀδείᾳ, τὴν δ' εἰς τύχοι ἓν, τοῦ ὄνοι δεῖ. (ζε ζε) τί; ἤτοι Χῖοι, Νέκοι, Νῖκε. Τὸ μέλλω: νὰ δρᾷ τὸ Ν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη

557. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η— σημα – ειε – η – ει – η – ωεια.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωϊοκούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 11 Μαΐου 1896

240. Ὦτα, ὠά. — **241.** Χιλή, χείλη. — **242.** Ἡ λέξις *οἰκονομολόγος*. — **243.**

Π Α Η —
Ρ Ρ Φ
Ε Λ Α Τ Η
Ν Α Γ
Α Η Α

244-246. 1, Αἴξ. 2, Θώς. 3, Λύκος. — **247** **250.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ συνδέσμου *καί*, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Καῖσαρ, ἄκαιρος, δίκαιος, καιρός. — **251.** ΒΟΡΔΩ (1, ΗΒη. 2, ΤρΘια. 3, ΣυΡος. 4, ΚαΔος. 5, Ιω6). — **252.** Ὁ Φίλιππος ἦτο μισητὸς τοῖς πᾶσι. — **253.** Ῥίζα φεῦ τοῦ φόνου φθόνος καὶ καρπὸς τοῦ φθόνου φόνος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσόδ. δρ. 3,75 Ἄδετον δρ. 1,75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Μετάφρασις Σοφίας Δήμου **ΟΙΚΙΣΚΟΣ**

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

Ἄδετον δρ 1,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου

Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνναστροφήν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ δρ. 2,50.—Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.

Χρυσόδετον. δρ. 5.—Ἄδετον. δρ. 3,50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ A. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ **Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ** Τιμᾶται Ἄδετον δρ. 1,50

Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον· ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.

Ἄδετον δρ. 1,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματίων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἓξ διαλόγους καὶ τρία δραμάτια.—Τιμᾶται γρ. 2.

Αἰμιλίου Εἰμαρμένου (Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου) **ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**

Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς.

Σειρὰ Πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους.....δρ. 1,20

Σειρὰ Δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους δρ. 1,20.

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων

Χρυσόδ. δρ. 5. — Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἤτοι ὁδηγίαι περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρος Α', λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου

Τιμᾶται λεπτ. 50.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896